

Любен Дилов
Ние и другите

Земята беше смутена, да не кажем и объркана, от откриването на Мориана – не, не някаква звезда или планета, назована от астрономите с това по земному звучно име, а цяла суперцивилизация. Сбъдваше се стародавната мечта на човечеството да срещне братя по разум, но едновременно се изплъзваше в кой знае какви далнини.

Откри я експедицията на Томазо Верин, един от най-известните космонавти, в чиито думи бе изключено да се усъмни човек, макар че на тая пълна с всякакво размислие Земя се намериха, разбира се, и такива, които не повярваха.

Отначало планетолетът на Томазо Верин изчезна. Дори изнесените в орбита около Марс автоматични наблюдателни станции не улавяха нито звук от него, а трасето, по което летеше, бе общо взето познато, и той трябваше да се намира някъде между Юпитер и Сатурн. Вероятно се касаеше за катастрофа, при която бе загинал целият екип, иначе все някой щеше да се справи с резервните предаватели.

На Земята още задържаха официалното съобщение. Човечеството отдавна бе свикнало е междупланетните полети, та много-много не се вълнуваше нито от успехите, нито от несполуките на разните експедиции, но Томазо Верин бе извънредно популярен – нещо като суперзвезда сред космонавтите. Той беше герой на множество научнофантастични филми, често участвуваше в разни предавания по телевизията като актьор или консултант, и учените внимателно преценяваха как да обявят неговата гибел, за да не си навлекат гнева на населението.

Верин се обади ден преди съобщението да бъде дадено за публикация с доста по-слаби сигнали, отколкото позволяваше разстоянието, на което би трябвало да се намира, но с потресаващото известие: *„Претърпяхме тежка злополука. Спасиха ни космонавти от чужда цивилизация. Хуманоиди. Намираме се на техния кораб и летим към тяхната метрополия. Нарича се Мориана. Вече сме много далеч и самостоятелното ни връщане е невъзможно. Летим по непознат на Земята принцип. Невъзможна би била и радиовръзката, ако те не я препредаваха също ма друг принцип. Екипажът единодушно реши да посети заедно с тях Мориана. За щастие тези наши чудесни събратя владеят основните земни езици, та не е нужно да изучаваме техния. Многократно са посещавали Земята. Така нашумелите в миналия век «лятящи чинии» са били наблюдатели на Мориана. Приеха ни радушно. Щастливи сме в ролята си на посредници между двете цивилизации и се вълнуваме от предстоящата ни среща с Мориана. Поздрави от нас и от тях. Стоп. «Астрид».*“

Корабът носеше скандинавското име Астрид, но ония, които търсеха повод за негодувание, забравяха, че астра на латински означава звезда и го свързваха с популярната някога детска писателка Астрид Линдгрен, авторката на „Пипи дългото чорапче“.

И така вместо траурно известие, Земята получи най-радостното съобщение, което някога бе получавала: нейния любим космонавт Томазо Верин първи бе осъществил така жадувания от векове контакт с чужда цивилизация. При това – много високо развита, при това – дружески настроена към нас. Човечеството възликува, предвкусвайки бъдещето, което го очакваше.

Естествено от Земята веднага излетяха множество въпроси: Какво представляват тези хуманоиди? Защо наблюдателите на Мориана сами не са се свързали със Земята? Защо Верин не е изпълнил първото задължение на всеки командир – да даде координатите си, и така нататък.

Отговор се получи – все така слаб – чак след месец някъде от посоката на съзвездието Лъв, а Верин, изглежда, не бе уловил земните запитвания. Той продължаваше да се възторгва: чудесни били тези наши събратя, страхотен ум, невероятни знания, изключителна етика във взаимоотношенията им, всекидневие, подчинено на любознателността и красотата. Екипажът на „Астрид“ се запознавал предварително с живота на Мориана чрез великолепни холографски филми. Природата на Мориана била твърде сходна с нашата, но с вид на недокоснатост, сякаш човекът никога не е съществувал сред нея. Цялата индустрия била изнесена извън планетата, в околния космос. Отношението човек-природа било почти религиозно и морианецът от рождение знаел, че е длъжен да живее по законите на природата, да уважава всяко живо същество в нея. Големите им градове също се намирали в околния космос или под повърхността на планетата, а цялата храна се произвеждала по химически или биотехнологичен път. Онова, което видели от градовете и жилищата им, било приказно красиво дори за земните представи за красота.

Това съобщение беше по-дълго, но пак не даваше координатите нито на Мориана, нито на нейния астролет. А третото, което отново дойде след повече от месец, се занимаваше с общественото устройство и законодателството на чуждата цивилизация. Частната собственост липсвала под всякаква форма. Личната собственост била крайно ограничена поради това, че човек свободно притежавал всичко, което му е необходимо. Съществували равенство и демокрация, каквито ние на Земята не можем дори да си представим. Основен нравствен закон били взаимопомощта, обич към събратя и уважение на чуждото достойнство. Основен

социален закон: да изучаваш Вселената и да създаваш около себе си красота...

Накрая Томазо Верин – или бе уловил все пак някое от земните запитвания, или сам бе се досетил – добавяше, че единственото, което нашите събратя не му разрешавали, било да съобщава още отсега координатите на астролета и посоката на неговия полет.

Земята продължаваше да бъде възбудена, сякаш утре-другиден цялото човечество щеше да потегли към Мориана на гости, но петото съобщение на Томазо Верин попари празничното ѝ чувство, накара я да се сепне и да се вгледа в себе си. Морианци били изучили добре Земята, тя им се харесвала, но нямало да влязат в по-траен контакт с нея, защото нейната цивилизация още се намирала в технологическия етап на своето развитие. Едва когато човешката цивилизация навлезела в своя етически стадий, човечеството щяло да стане готово чрез посредничеството на Мориана да влезе в обществото на разумните цивилизации в Галактиката.

Буря от въпроси полетя отново към съзвездието Стрелец, от чиято посока бе дошло този път съобщението на Верин: Кога ще навлезем в този етически стадий, какво точно представлява той, какво трябва да направим, за да го ускорим... И сигурно през цялото си хилядолетно съществуване измисленият от хората бог не бе получавал толкова страстни и толкова изпълнени с надежда молитви.

Отговорът – а подобие на отговор все пак се получи след още десетина седмици – бе мъглав като отговорите на всички земни пророци и оракули, които бяха се наемали да отговарят от името на боговете. Свеждаше се до следното: основен закон на взаимоотношенията във Вселената бил ненасилието – физическо и духовно – спрямо различните от нас същества. Друг проблем, който трябвало да решим, бил отношението разум-природа. И толкоз! Морианци не можели да правят препоръки на земляни, защото това щяло да бъде намеса в техния път на развитие – също било форма на насилие...

В своята извечна привързаност хората, разбира се, не дочакаха дори този отговор, а сами подеха страстни дискусии по това как да навлязат в нравствения стадий на своята цивилизация. Навсякъде, където се събираха повече от двама души – в превозните средства, в кръчмите, в магазините, – неизбежно възникваха спорове, които често завършваха с кървави побоища, защото хората обикновено имаха различни представи за това как се става по-добър.

След отговора обаче, обявен с едър шрифт или гръмогласно от

всички средства за информация, дискусиата придоби по-организиранни форми. Пред правителствените сгради се заточиха безкрайни демонстрации, настояващи като първа крачка всички страни да сключат помежду си мирни договори за вечни времена, да престанат навсякъде между-държавните, етническите и религиозните конфликти. Правителствата разгонваха демонстрациите, с водни струи, съзлив газ и гумени куршуми, но повече по традиция, а не защото имаха нещо против Земята да стане член на Обществото на разумните цивилизации в Галактиката.

Вестниците, които за улеснение бяха създали не особено привлекателното съкращение ОБРАЦИВГА, не намираха по-актуална тема и непрекъснато я експлоатираха с изказвания, интервюта или статии от най-видните представители на народите. Както трябваше и да се очаква, най-видните представители също не бяха единодушни в тълкуването на явлението. Някои политици виждаха в него шантаж на левите екстремисти, други – на десните. Официалната религия го обяви за божие дело – както някога бог поканил Енох да разгледа небесното царство, за да разкаже на хората как е устроено, така сега любимият на хората Томазо Верин щял да донесе божията правда на Земята. Астрофизиците пък напомняха, че когато разработвали теорията на контакта с чужди цивилизации, отдавна били стигнали до извода за ненасилието и сътрудничеството като основен закон в космоса, защото такъв именно бил законът на оцеляването. Иначе всяка цивилизация – все едно в космоса или на Земята – била обречена на гибел. А философите и социолозите твърдяха, че за да навлезем в нравствения стадий на земната цивилизация, не се искало нищо повече от онова, за което народите са си мечтали открай време. Следователно то ни е близко, а нашите галактически събратя ни доказвали, че е и постижимо. Нужно било на първо време да се преразгледат учебните програми, педагогиката, политиката, да се премахнат дори спортовете, в които имало насилие спрямо съперника. Имаше обаче и философи, които напомняха, че въпросът за границите на насилието бил доста сложен, защото в края на краищата то си е природен закон – самият белтък, основата на живота, съществувал благодарение на агресията си спрямо околната среда, от която се храни.

В многогласия хор почти нечуто отмина изявлението на един литературовед-семиотик и структуралист, който подкрепи твърденията за мистификацията. Неговият анализ на радиограмите показвал, че това, което се иска от Земята, се съдържало в сходен вид у древните писатели-утописти Томас Мор и Томазо Кампанела. Случайно ли планетата се казвала Мориана, а изпратилият вестта за нея – Томазо?

Никой обаче не му повярва, защото популярният космонавт си се казваше Томазо от рождение, а ония, които си направиха труда да по-релистят забравената „Утопия“ на Томас Мор, видяха в нея само смътни предсказания, каквито съдържала още Библията, или потвърждения, че щом човечеството също е раждало такива идеи, то развитието на цивилизациите към нравствения стадий било закономерно.

Повече внимание пожънаха друг тип гласове: те истерично крещяха, че това било военна хитрост – да ни обезоръжат физически и психически, та по-лесно да завладеят Земята. Приказват ни за невмешателство, а ни се мешат по най-подъл начин! Щом не ни искат такива, каквито сме, много им здраве! Досега сме живели без тяхното съмнително ОБРАЦИВГА, ще я караме някак си и занаят. Отгде накъде ще се равняваме по разни хуманоиди, ние не сме хуманоиди, ние сме истински човечи...

Появиха се и контрадемонстрации, призоваващи към единство пред лицето на външния враг. Те размахваха грозни чучела на въображаемите моринци и бяха значително по-буини в проявите си, но правителствата, кой знае защо, не ги разгонваха. Може би поради тяхната малочисленост. Защото по-голямата и по-добрата част на човечеството продължаваше да жадува за скорошно общуване с чуждозвездните си събратя.

След още няколко месеца вместо поредния доклад на Верин, гръмна известието, че е открит неговият планетолет. Намирал се в далечна орбита около Юпитер, но още в неговото гравитационно поле, така че след някоя и друга година той щял да го погълне. Радиограмата беше кратка: в такива и такива координати се натъкнали на планетолета „Астрид“. Непоправимо повреден. Вероятен удар на болид, експлозия в кърмо-вия отсек. Не намерили следи от екипажа... А както всяко кратко съобщение, макар с подтекста си да потвърждаваше историята с моринци, то пропускаше да каже много и съвсем не маловажни неща:

Космическият кораб „Вестителят“ не биваше да се задържа дълго, ако искаше да не безпокои излишно пътниците си, ето защо след като не получи отговор на своите призови, той изпрати на него само един човек. Главният бордов инженер Зихов бе летял по-рано на „Астрид“, познаваше го, щеше бързо да протоколира неговото състояние и да прибере бордовия му дневник.

Зихов едва не се разплака, когато, изключил раничния си двигател, предпазливо навлезе сред металните руини. Беше го напуснал преди няколко години заради едно скарване – до пълен разрыв – с Томазо Верин, но сърцето му не се откъсна от „Астрид“, с който за първи път бе летял

в дълги експедиции из Слънчевата система. А „Вестителят“ той не можа да обикне въпреки целия му комфорт и по-високата заплата. Този последен модел космолет бе закупен от Ватикана и с него всяка трета година богати християни или екстравагантни милионери отиваха на поклонение на Витлеемската звезда, която някога била предизвестила раждането на Исус Христос. Разбира се, това не беше никаква звезда, а и земните космолети още не можеха да достигнат до никоя от звездите. Поклонниците също знаеха, че според изчисленията на астрономите опашатата звезда е била някоя от големите комети, най-вероятно Халеевата, та „Вестителят“ обикновено нея гонеше из Слънчевата система, а когато тя се намираще прекалено далеч, отвеждаше поклонниците към друга по-големичка буца камъни и лед, която се рееше нейде край външните планети – кой ще ти докаже, че не тъкмо тя е била опашатото чудо над Витлеем? Важното бе богатите поклонници да има с какво да се похвалят от прескъпия си хаджилък, да се снимат за спомен и да си получат за талисман по едно свещено камъче. На Зихов беше му противен тоя ватикански екскурзионен бизнес, но място на бордов инженер за далечните полети не се намираще лесно, а все трябваше да се работи някъде.

Сега той се придвижваше около мъртвия „Астрид“, издърпвайки се с ръце по щръкналите му на всички посоки части. Разкъсани тръби и проводници – артерии, от които отдавна бе изтекла кръвта, начупени плоскости, зейнали отвори, неведещи вече наникъде. Само носовият отсек изглеждаше почти незасегнат, дори шлюзовата му врата беше плътно затворена. Като по чудо бяха оцелели и двата илюминатора, зад тях обаче също бе се настанил сиво-жълтеникавият от близостта на Юпитер мрак на. Космоса. Такава катастрофа лесно се описваше и той я продиктува с няколко изречения по шлемофона си, но в носовия отсек се намираще така наречената „черна кутия“ с автоматичния бордов дневник, която сигурно също бе оцеляла и трябваше да се прибере за бъдещото следствие.

Докато го обикаляше за втори път, оглеждайки титаново-керамичната му обшивка за пробойни, Зихов изведнъж усети присъствието на нещо, което преди не бе забелязал: на осветената от Юпитер страна като сенник над илюминатора стърчеше огледало на слънчеви батерии, под него – грубо огънатата антена. Той не помнеше подобни съоръжения на „Астрид“. Вярно, стар кораб беше, възможно бе да са ги поставили при някой по-късен ремонт, но цялата работа бе извършена удивително примитивно. Дори по принуда из пътя да са ги монтирали, пак говореха зле за бордовия инженер, дошъл на неговото място.

Зихов така се изненада от откритието си, че пропусна да го съобщи в шлемофона, защото някаква луда надежда го накара бързо да се запримква към шлюзовата врата.

Този тип врати притежаваха отвън и отвътре ръчни системи за херметизиране, които също изглеждаха незасегнати от взрива, избухнал на отвъдния край на кораба. Главното колело се завъртя с такава готовност, сякаш току-що е било смазвано, а след още мъничко усилие Зихов успя да бутне вратата. Въздухът, затворен вътре, го блъсна в гърдите с експлозивния си устрем към вакуума на космоса и щеше да го отвее от кораба, ако Зихов предварително не бе се хванал здраво. Все с тая запъхтяна надежда, той се вмъкна вътре с най-голямата възможна за безтегловието скорост и веднага затвори след себе си. Едва тогава откачи от шлема прожектора, взе го в ръка и заосветява помещението. Край отсрещната стена като удавник под вода се гърчеше човек, чийто въздух той бе ограбил с влизането си. Беше в скафандър, но с открита глава.

Зихов доплува до него, измъквайки резервния шланг на своя дихателен апарат и го натисна върху устата му, когато усети, че тялото в прегръдката му задиша почти равномерно, той освободи едната си ръка и улови отплувалия встрани прожектор, насочи го в познатата посока. Станиолените ресни пред вентилационната решетка блещукаха с вяли полюшвания. Кондиционерът работеше, макар и с последни резерви, но помещението сигурно щеше да се напълни отново с въздух. Космическите кораби за далечни полети имаха във всеки отсек автономни системи за въздух и храна, разчетени да издържат половин година.

След няколко минути човекът пред него опря ръце в стената, извъртя се и се засмква към пода, при което сам изхлузи лицето си от дихателната маска. Борд-инженерът бърза изключи шланга и едва тогава се взря в незакритата от многомесечните брада и мустаци част на лицето му – беше Верин, командирът на кораба.

Томазо Верин не смогна да направи нищо повече, освен да седне, облегнал гръб на стената. Лицето му бе до неузнаваемост изтощено. Той избъбра нещо, опитвайки се да махне с ръка, но Зихов не го чу заради шлема си и побърза да го свали. Викна радостно, макар след скарването им да бе обявил този човек за своя най-голям враг:

– Хей, жив ли си, човече?

– Махни тоя прожектор! – изпъшка Верин с болезнено стиснати клепачи. Изглежда, същото бе казал и преди, а щом светлината се отклони, примига с горестна досада. – Зихов?... Ти ли се намери да ме опасяваш!

– Ей, ама зло! Поне в такъв момент на човек би трябвало да му е все едно кой го опасява – отвърна бордовият инженер и тромаво приклекна, за да не стърчи над него. – Чак толкова ли ти е неприятно?

Томазо Верин още се задъхваше като след тежка преумора, но сякаш го задъхваше и нещо друго.

– Изпусна ми последния въздух, говедо такова!

– Да не си решил целия си живот да прекараш тука?

– Точно това съм решил.

– Тогава аз съм излишен – рече борд-инженерът, едва сега усетил силата на огорчението си, и потърси с ръка стената, за да се изправи.

– Чакай! – опря го бившият му командир.

– Има ли какво повече да си кажем?

– Има. Когато излезеш, ти веднага ще ме убиеш, защото ще излезе и останалият въздух. А скафандърът ми е празен. Тава ще те удовлетвори ли най-после?

Зихов не бе имал никакво намерение да го оставя, но в немощната ирония на бившия му командир звънна нещо като опит за предсмъртно сдобряване.

– Том, ама ти съвсем си откачил! Та аз дори ти се зарадвах, не видя ли?

Верин направи и опит за усмивка, но тя потъна в тресавището, закрило половината му лице.

– Тогава... бих могъл да те помоля за една услуга, а? Впрочем услугите са много – ако забравя някоя, подсети ме. Ох, тоя глад вече съвсем ме съсипа! Пренеси ме заедно с предавателя до контакта на вентилацията, та да мога да я изключа, докато ти излизаш, и пак да я включа. То кой я знае колко още кислород е останало в нея, щото ми се наложи да излизам много пъти, но все пак. Прелей мъничко въздух от резервите си в моя скафандър, колкото за половин час, не повече, прехвърли ми и храна. А най-важното: дай ми честната си дума, че никога никому няма да казваш за нашата среща. „Астрид“ е празен и толкоз!

За да не смущава мъчителните му усилия да говори по командирски твърдо, Зихов разглеждаше примитивния радиопредавател, който Томазо Верин сам бе сглобил от намерени из руините на кораба части: нарочно слаб предавател, толкова неграмотен в тая работа той не беше, а радиограмите – през големи интервали, та да създаде илюзията, че се намира далеч от Земята.

– Къде са другите?

– Случайно бях сам в тоя отсек.

– Не видях нито следа.

– Гробът на космонавта е Космосът, Зихов.

Борд-инженерът обаче се досети защо е заличил всяка човешка следа, та вече не съдържа избухването си.

– И ти си въобразяваш, че аз ще участвувам в твоята идиотска игра? Слагай шлема! Ще ти дам малко въздух и ще те взема на буксир. Здрава ли е черната кутия?

– Изхвърлих и нея. Зихов, моля те! – Умолителната гримаса на костеливото лице бе кучешки гладна.

– Но какво те е прихванало бе, човек? Вместо веднага да викаш за помощ – да ни разиграваш тоя театър?

– Как се посреща на Земята? – запита Верин все с тази кучешка надежда за къшей хляб.

– Хей, аз не мога да седя тука до безкрай, без да съобщя нещо, веднага ще пратят други – извика бордовият инженер, забравил, че точно това бе и най-разумното.

– Не казвай за мен, моля те!

Зихов нахлузи шлема си и дълго се насилва, докато произнесе спокойната фраза: „Всичко е наред, прониквам в носовия отсек.“ Човекът пред него умираше от глад и недостиг на чист въздух, а той, вместо да го спаси, се хващаше сам на въдицата му. Но нали на умиращите се изпълняваха последните желания?

Верин го дочака да свали шлема си с уголемени от напрежението очи, святкащи като станиолените ресни пред вентилационната решетка.

– Не им казах, но веднага ще го направя, ако смислено не ми обясниш какво означава цялата тая гавра с човечеството и какво още си намислил да правиш!

– Дай ми глътка вода! Останало ми е съвсем мъничко.

Зихов измъкна от шийната гривна на скафандъра си маркучето за вода и се наведе като майка, която даваше на бебето си да суче.

– Пий колкото си щещ, корабът е наблизно.

Верин обаче смукна само няколко глътки, пак се задъха.

– Нали ще я прелееш в моя скафандър?

– Не, ти наистина си луд!

– Аз също се питах дали не съм полудял от катастрофата и самотата, но не съм. Няколко пъти се самопроверявах, наистина не съм. И всичко досега направих съвършено съзнателно. Остава ми да пусна само още едно съобщение, след като вие се отдалечите, после ще изляза навън и ще се изстрелям към Юпитер в една достойна за всеки космонавт

смърт. Мисля, че я заслужавам, Зихов, макар ти някога да ми каза, че не съм бил никакъв космонавт, а шоу-звезда.

– Не съм казвал такова нещо. Ти си ни от най-добрите, но с тия твои участия в разни филми...

– Защо ви дразнех с тях? Завиждахте ли ми?

– Глупости! Просто смятаме, че е недостойно за нашето брата.

Бордовият инженер предпазливо се взря в лицето на бившия си командир, не откри там дори спомен от предишната му екранна хубост. Та и близо година да седиш в тая дупка, почти без храна и в очакване да те отрови собственият ти въздух! Но защо, по дяволите, все пак... Щом бе успял да си направи предавател? Или това бе неговият последен филм, коронната му роля? Защо тогава отказваше да се върне като триумфиращ комедиант, надсмял се на цялото човечество?

– Хората обичаха моите филми, Зихов, не си криви душата! Макар наистина да бяха примитивнички. А ги обичаха, защото в тях аз винаги разнасях из Космоса най-добрите качества на човека. И защото се срещаш с разни други цивилизации и все ги спечелвах за каузата на доброто.

Наистина играе последната си роля, помисли си борд-инженерът, и щеше да му го каже, ако Верин не бе го изпреварил:

– Човечеството има нужда от такова самочувствие и от надеждата, че ще срещне събрата из Космоса. Но напоследък бе позагубило вярата си след толкова напразни опити да уловим отнякъде някакви сигнали.

– И ти реши да му я възвърнеш?

Верин не намери сили или не пожела да реагира на иронията.

– Знаеш, братко, че дори ние всеки път потегляме с тая надежда, макар да я крием, или да си правим шеги с нея. А човечеството наистина има нужда от своята вяра, че не е само, както е имало някога нужда и от своите богове, та да се равнява по тях.

Борд-инженерът понечи да му възрази, но си помисли, че този фанатизъм бе помогнал на Верин да оцелее толкова време в самотата, и реши да го пощади.

– Да ти дам малко да хапнеш, а?

– Недей, и твоята храна не е много, а трябва да ми стигне пане още за месец.

Действително бе решил да изпълни налудничавия си план – да чака объркалия програмата му „Вестител“ да се отдалечи достатъчно, за да прати следващото си съобщение.

– Не можа ли тогава да измислиш нещо по-фантастично –

предпазливо изрече укора си бордовият инженер – Мориана, хуманоиди... Като в най-евтините романчета.

– Мислих, Зихов, нали ти казах, имах време целия си живот да пре-
мисля, и живота на човечеството. Но кое е по-фантастично от вечните
човешки идеали за справедливост и красотата?

Бордовият инженер погледна часовника си, побърза да се съгласи:

– Може и да си прав. Само че, командире, би трябвало да ти е из-
вестна и трагедията на всички, които сами са се опитвали да направят
света по-добър. От Исус Христос, та до твоя възлюбен Томас Мор. Зато-
ва не ме замесвай! – Зихов вдигна шлема към главата си с нервно раз-
реперана усмивка. – Не ме натиквай в ролята на оня, как беше, Пилат
ли? Та после цялото човечество да ме заплюва. В края на краищата аз
имам да изпълнявам своя човешки дълг, ясно ли та е?

– Чакай! – спря го отново някогашният му командир с едно лице,
което не можеше да не те опре – толкова отчаяние и молба, и екстазна
решителност съдържаше то.

В киното ли бе научил тази впечатляваща изразителност? Но нима
можеш в киното да молиш с такова лице за истинската си смърт!

Зихов отпусна повторно шлема на гърдите си и зачака. Вместо нова
молба обаче, бившият му командир изрече една чудовищна заплаха:

– Ще поемеш ли отговорността да убиеш надеждата им? Те вече са
повярвали, Зихов, ако не всички, мнозина са повярвали. Ще поемеш ли
отговорността да убиеш вярата им, че някъде по света тържествуват
справедливостта и красотата? И да се надсмееш на устрема им към тях?

С такава пророческа поза Томазо Верин произнасяше подобни
плитки нравоучения и в своите филми, но това сега не беше филм. След
някой и друг ден той щеше да се изстреля заедно с мизерния си предава-
тел към Юпитер, за да не намери никой никога тялото му, както на дре-
вните пророци, и да останат само неговите думи. Той вече не молеше,
той заповядваше спокойно и твърдо. Така бе заповядвал на борда на
своя „Астрид“, уверен, че заповедта му не може да не бъде изпълнена:

– Хайде, пренеси ме! Зареди скафандъра ми и ми нахлузи шлема! И
без сантименталности, братко, колкото и да се обичаме ние, земните жи-
тели, помежду си!...

Дълго след това бордовият инженер Зихов се измъчваше и се пита-
ше защо бе направил тази съдбоносна глупост – помнеше само, че бе из-
вършил всичко сякаш хипнотизиран от думите и очите на бившия си ко-
мандир. Но не можеше вече да каже истината и не толкова присъдата го
плашеше, загдето бе оставил да загине човек в Космоса. Той докладва

само, че не е намерил черната кутия с бордовия дневник и че биха могли на връщане да вземат останките на „Астрид“ на буксир. А безследното изчезване на екипажа, разбира се, потвърждаваше съобщението на командира му Томазо Верин, че оцелелите са били спасени от чуждопланетен космолет.

Верин наистина се обади отново, когато хората, улигани в своя делник, бяха вече го позабравили. Гласът му идеше сякаш от друга звездна система и звучеше като прощаване с човечеството! Следващото му обаждане щяло да достигне до Земята може би след години... *„Но вие го чакайте, мили хора, защото то сигурно ще съдържа най-хубавото известие, което някога Земята е получавала. Стоп.“*

Вярата на хората в далечната Мориана възпламна с нова сила. И по цялата Земя се разрасна движението за независимост от другите цивилизации.

КРАЙ

© 1989 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Любен Дилов. Ние и другите. Фантастични новели

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1990

Редактор: Бистра Сакъова

Художник: Текла Алексиева

Художник-редактор: Веселин Христов

Технически редактор: Ирина Йовчева

Коректори: Жанета Желязкова, Надя Костуркова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12177>]